

¹⁴Następnego ranka napisał Dawid list do Joaba i posłał go za pośrednictwem Uriasza. ¹⁵W liście napisał: „Postawcie Uriasza tam, gdzie walka będzie najbardziej zażarta, potem odstępście go, aby został ugodzony i zginął”.

¹⁶Joab, obejrawszy miasto, postawił Uriasza w miejscu, o którym wiedział, że walczyli tam najsilniejsi wojownicy. ¹⁷Ludzie z miasta wypadli i natarli na Joaba. Byli zabici wśród ludu i sług Dawida; zginął też Uriasz Chittyta.

¹⁸Joab przez wysłańców zawiadomił Dawida o całym przebiegu walki. ¹⁹Posłańcowi dał następujące wyjaśnienie: „Jeśli po opowiedzeniu królowi całego przebiegu walki do końca ²⁰król wpadł w gniew i zapytywał cię: Dlaczego zbliżyście się tak do miasta, by toczyć walkę? Czyż nie wiedzieliście, że strzelają z muru?”

²¹Kto zabił Abimeleka, syna Jerubbaala? Czyż nie kobieta, która zrzuciła na niego z muru kamień młyński, tak iż umarł w Tebes? Czemuż podchodziliście aż pod mury? — powiesz: Sługa twój, Uriasz Chittyta, zginął również”.

²²Posłaniec poszedł. Po przybyciu oznajmił Dawidowi wszystko, z czym go Joab posłał. ²³Posłaniec odpowiedział Dawidowi: „Udało się tym mężom przemóc nas i wyszli przeciw nam w pole; odparliśmy ich aż do bramy. ²⁴Tymczasem łucznicy zaczęli strzelać z muru do twych sług. Dlatego to zginęło kilku ze sług królewskich. Zginął też sługa twój, Uriasz Chittyta”. ²⁵Dawid oznajmił posłańcowi: „Tak powiesz Joabowi: Nie trapij się tym, co się stało. Miecz dosięga raz tego, raz innego. Bądź wytrwały w walce przeciwko miastu i zniszcz je! Ty sam dodaj mu odwagi!”

²⁶Żona Uriasza, dowiedziawszy się, że jej mąż Uriasz umarł, oplakiwała swego pana. ²⁷Gdy czas żałoby minął, posłał po nią Dawid i sprowadził do swego pałacu. Została jego żoną i urodziła mu syna. Postępek jednak, jakiego dopuścił się Dawid, nie podobał się Panu.

Listy w czasach starożytnych.
O zwyczaju wysyłania listów Biblia po raz pierwszy wspomina w 2 Sm 11,14. Jednak wymianę korespondencji znano już w starożytnej Palestynie. Listy pisane były na glinianych

tabliczkach albo na pergaminie (powyżej: Koperta z listem babilońskim. VIII w. przed Chr. Turyn, Muzeum Egizio). Ich dostarczaniem trudnili się specjaliści: pisywcy, a do pisania angażowano skrybów.

Pory wojen. W 2 Sm 11,1 upływ czasu zdaje się być odmierzany w kategoriach militarnych: „Na początku roku, gdy królowie zwykli wychodzić na wojnę”. Najbardziej odpowiednią porą na rozpoczęcie wojny była wiosna. Ten suchy okres umożliwiał prowadzenie kampanii militarnej przez co najmniej sześć miesięcy, zanim nie przyszły obfite jesienne deszcze. Natomiast zimą wojsko nie mogło się swobodnie przemieszczać ani przebywać dłużej na otwartym polu na skutek chłodów.

Odmowa Uriasza. Choć Uriasz był z pochodzenia Chitytą, to jednak nosił imię hebrajskie: „moim światłem jest Jahwe”. Jego odmowę zbliżenia się do żony (11,11) zrozumieć można w świetle faktu, że wojna, w której brał udział, uważana była za świętą, więc walczący w niej żołnierze mieli unikać kontaktów cielesnych z kobietami.

Batszeba. W 2 Sm 11,2-5 przedstawiono żonę Uriasza (poniżej: Batszeba w kąpiel. Francesco Hayez, XIX w. Mediolan, Pinakoteka di Brera), gdy na świeżym powietrzu dokonywała rytualnej kąpeli, aby oczyścić

się po miesięcznym krwawieniu („oczyściła się od swej nieczystości”). Jej imię oznacza po hebrajsku „córka Szeby”. W tradycji rabinicznej podziwia się tę kobietę, która potrafiła się włączyć w rodowód samego Mesjasza. Powołuje się na nią także św. Mateusz w genealogii Jezusa (Mt 1,6).

